

กำเนิดพรหมจารี : กรณีศึกษานิทานเวียดนามเรื่อง “เสาะเสื่อ” และนิทานไทยเรื่อง “ท้าวเต่า”

The Immaculate Conception: A Case Study of the Vietnamese Folktale So Dua and the Thai Folktale Thao Tao

เจียง ถิ หั่ง¹ | Truong Thi Hang

บทคัดย่อ

บทความวิจัยฉบับนี้มุ่งศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับกำเนิดพรหมจารีในเทพปกรณัมทั้งจากภูมิภาคตะวันตกและในภูมิภาคตะวันออก ตลอดจนศึกษาอนุภาคกำเนิดพรหมจารีที่ปรากฏสอดคล้องกันในนิทานเวียดนามเรื่อง “เสาะเสื่อ” และนิทานไทยเรื่อง “ท้าวเต่า” ผลการวิจัยทำให้ทราบว่า นอกจากอนุภาคกำเนิดพรหมจารีที่ทารกบังเกิดมาจากมารดาแล้ว ยังพบกลืนอายุของอนุภาคกำเนิดพรหมจารีที่ทารกถือปฏิสนธิจากบิดา และอนุภาคกำเนิดพรหมจารีที่ทารกบังเกิดมาจากธรรมชาติแวดล้อม เช่น กองอค์นี้ ดอกบัว หรือ ก้อนหิน สำหรับการศึกษานูภาคกำเนิดพรหมจารีในนิทานเวียดนามเรื่อง “เสาะเสื่อ” และนิทานไทยเรื่อง “ท้าวเต่า” ทำให้ประจักษ์ว่า การที่พระเอกถือกำเนิดโดยปราศจากเงื่อนไขการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างบุรุษกับสตรี สื่อนัยยะถึงการเกิดใหม่ทางจิตวิญญาณที่ยังให้พวกเขามีสถานะจิตสูงกว่ามนุษย์ธรรมดา ในขณะที่สัญลักษณ์ที่ตัวละครเอกถอดรูปทรงอภิปกรณ์ออกและกลายเป็นบุรุษสง่างามนั้น ก็สื่อความเป็นนัยว่า ทั้งสองได้สละส่วนที่เป็นสัตว์ของตัวเองทิ้งเพื่อที่จะก้าวไปสู่บรรดาแห่งการดำรงชีวิตแบบใหม่ที่มาพร้อมกับการบรรลุสถานะแห่งความยอดประเสริฐ

คำสำคัญ : กำเนิดพรหมจารี เสาะเสื่อ ท้าวเต่า

¹Assistant Professor Dr., Department of Thai, Faculty of Humanities and Social Sciences, Lampang Rajabhat University

Abstract

The research article explores the Immaculate Conception concept in both western and eastern mythologies. The article also considers the parallels between the Immaculate Conception motif in the Vietnamese folktale So Dua and the Thai folktale Thao Tao. The research reveals that the Immaculate Conception motif can be derived from not just mothers but also fathers and the natural environment, including such disparate elements as bonfires, lotus flowers and even rocks. In all cases where an Immaculate Conception has occurred, the male offspring is imbued with a renascent spirit, a higher spiritual quality, than is typically conferred on ordinary human beings. As such, the protagonists in such tales as So Dua and Thao Tao live in a state of summum bonum from which the very principle of goodness and all moral values are derived.

Keyword: The Immaculate Conception, So Dua, Thao Tao

ความนำ

สัจธรรมข้อหนึ่งที่มนุษย์ไม่ว่าจะอาศัยอยู่ในยุคสมัยไหน ภูมิภาคใด หรือนับถือลัทธิศาสนาใด ๆ ต่างต้องยอมรับ คือ ความอนิจจัง ยังให้สรรพสิ่งที่เป็นวัตถุธาตุเปลี่ยนแปลงหมุนเวียนกันอยู่ตลอดเวลา เรื่องทำนองนี้ไม่เพียงเกิดขึ้นกับอำนาจวาสนา ฐานะทางด้านเศรษฐกิจ สังคม ทว่ายังเกิดขึ้นกับรูปกายภายนอกและสภาพจิตใจของมนุษย์ในแทบทุกขณะหายใจ ทางด้านกายภาพ คน ๆ หนึ่งไม่เคยเป็นเจ้าของคุณสมบัติเดิมแม้เพียงชั่วขณะทั้งเส้นผม เนื้อหนังมังสา และส่วนประกอบอื่น ๆ ยิ่งในระดับของความคิด ทัศนคติ หรือสภาพจิตใจแล้วไซ้ เราก็ยิ่งแลเห็นร่องรอยความอนิจจังประจักษ์เด่นชัดมากขึ้น โสกราตีสให้ความเห็นว่า ที่เราตระหนักว่า ความรู้ของเรายังคงเดิมอยู่นั้นไม่เป็นความจริง มันเพียงดูเหมือนคงเดิมเท่านั้น การฝึกฝนทำให้มีการเกิดใหม่ซ้ำแล้วซ้ำอีกของข้อมูลที่เพียรหว่านหายไปจากความทรงจำของเรา (Plato, 2012: 79 - 80)

กำเนิดพรหมจารี : กรณีศึกษานิทานเวียดนาม
เรื่อง “เสาะเสื่อ” และนิทานไทยเรื่อง “ท้าวเต่า”

ในเมื่อสรรพชีวิตไม่เคยเป็นเจ้าของคุณสมบัติเดิมแม้ช่วงขณะเดียว เนื่องจากล้วนอยู่ภายใต้กฎแห่งความอนิจจัง สรรพชีวิตจึงมีความจำเป็นที่จะต้องสร้างสรรค์และให้กำเนิดลูก เพราะการที่มนุษย์อาศัยวัตถุธาตุของตนสำหรับสร้างผลงานที่เป็นลูกในไส้นั้นก็เท่ากับว่า พวกเขาได้ทิ้งคุณสมบัติของตนไว้ให้กับคนรุ่นหลังอนุรักษ์ต่อ และเมื่อคนรุ่นหลังอาศัยมรดกเดียวกันนี้เพื่อสืบสายพันธุ์อย่างไม่หยุดหย่อน ก็เท่ากับว่า เลือดเนื้อเชื้อไขของบรรพบุรุษแต่อดีตกาลอันไกลโพ้นจะยังคงสืบสานอยู่เรื่อยไปในอนาคตกาล (Plato, 2012: 80)

นอกเสียจากการให้กำเนิดทางร่างกาย ยังมีการให้กำเนิดอีกลักษณะหนึ่งเป็นการให้กำเนิดทางจิตวิญญาณที่หมายเป็นนัยถึงการตั้งครุฑและกรรม “ลูก” ทางจิตวิญญาณ โสกราตีสกล่าวว่า ปัจเจกที่เต็มเปี่ยมด้วยพลังกำลังทางกายภาพจะมีแนวโน้มถูกดึงดูดเข้าหาเพศตรงข้าม ความรักในลักษณะนี้แสดงออกจากความพยายามบรรลุถึงอมตภาวะทางกายภาพด้วยการให้กำเนิดบุตรธิดา ทว่าสำหรับบุคคลที่เต็มเปี่ยมด้วยพลังกำลังด้านจิตใจ สิ่งที่พวกเขาปรารถนากลับเป็นอมตภาวะในระดับที่สูงและมั่นคงกว่าอมตภาวะทางกายภาพ “ลูก” ในที่นี้ หมายถึง คุณความดี หรือผลงานบันลือประพาศโลก (Plato, 2012: 83)

จากที่กล่าวมาทำให้สรุปได้ว่า การให้กำเนิดมีสองลักษณะ ประกอบด้วย การให้กำเนิดทางด้านกายภาพ และการให้กำเนิดทางด้านจิตวิญญาณ ผลลัพธ์ที่เกิดตามมา คือ การถือกำเนิดเกิดใหม่ย่อมมีสองลักษณะเช่นเดียวกัน ได้แก่ การถือกำเนิดทางด้านกายภาพ และการถือกำเนิดทางด้านจิตวิญญาณ หรือที่รู้จักกันในอีกชื่อหนึ่งว่า “กำเนิดพรหมจารี”

กำเนิดพรหมจารีหมายถึงนัยถึงการเกิดใหม่ครั้งที่สอง หรือการเกิดใหม่ทางจิตวิญญาณ ปรากฏการณ์นี้บังเกิดขึ้นเมื่อปัจเจกบุคคลผ่านประสบการณ์อันเจ็บปวดสาหัสสาครรจ์ ทำให้เขามีทัศนคติที่แตกต่างไปจากเดิม ตลอดจนเป็นการยกระดับพื้นจิตทำให้สภาวะจิตใจของเขาสูงส่งขึ้นไปอีกระดับหนึ่ง การเกิดใหม่ทางจิตวิญญาณเกิดขึ้นได้แทบทุกช่วงจังหวะของชีวิต และที่สำคัญ เป็นการเกิดที่ไม่ต้องอาศัยการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างบุรุษกับสตรี (Joseph Cambell and Bill Moyers, 2008: 382 - 383)

นิทานเวียดนามเรื่อง “เสาะเสื่อ” กล่าวถึงตัวละครเอกที่เกิดมาอัปลักษณ์ แต่ได้ครอบครองคุณสมบัติเหมือนมนุษย์ธรรมดา เป็นต้นว่า เขาสามารถเป่าขลุ่ยอย่างไร้สาระเสนาหุ สามารถเสกสรรสิ่งของต่าง ๆ จำนวนมากภายในคำคืนเดียว หลังจากสมรสกับธิดาคนเล็กของเศรษฐี เขาก็ถอดรูปทรงอัปลักษณ์ออกและกลายเป็นบุรุษโฉมงามสง่า ทั้งยังสำแดงความฉลาดปราดเปรื่องจากการสอบได้ตำแหน่งจอหงวน แม้จะต้องพลัดพรากจากภรรยาชั่วคราว แต่สุดท้ายทั้งคู่ก็ได้กลับมาอยู่ด้วยกันอย่างเกษมสุข

ขณะที่นิทานไทยเรื่อง “ท้าวเต่า” นำเสนออดีตชาติของพระโพธิสัตว์ที่จุติลงมาปฏิสนธิในคราบของเต่าคำตัวหนึ่ง ท้าวเต่าเป็นผู้มีอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ทั้งในการร้ายกาจเรียกสรรพลัตว์ออกมาช่วยถางป่า เรียกฝนให้ตกลงมาเป็นเวลาสามวันสามคืน กับทั้งการเพาะพืชผักยังให้ได้ผลที่เป็นทองคำ เมื่อท้าวเต่าจำเริญวัยก็ได้เสกสมรสกับพระธิดาพระองค์ที่เจ็ดใน พญามันตราช ระหว่างที่ทั้งสองครองชีวิตอยู่ด้วยกัน ท้าวเต่าใช้หลายวิธีเพื่อทดสอบทดลองความจริงใจของพระธิดาจนท้ายที่สุดก็มั่นใจว่า นางรักตนอย่างสุดหัวใจ เมื่อพญามันตราชทราบถึงกิตติศัพท์ของท้าวเต่า ทรงตัดสินพระทัยยกราชสมบัติให้ท้าวเต่าเป็นผู้ครอบครอง นับจากนั้นเป็นต้นมา ท้าวเต่าก็ดำรงชนม์ชีพกับพระธิดาพระองค์ที่เจ็ดอย่างมีความสุข

เป็นเรื่องน่าประทับใจที่ถึงแม้นิทานเวียดนามเรื่อง “เสาะเสื่อ” และนิทานไทยเรื่อง “ท้าวเต่า” จะถูกโอบล้อมอยู่ในบริบทที่ไม่เหมือนกัน โดยมีความแตกต่างทางด้านภูมิประเทศ ภูมิอากาศ และวัฒนธรรมประเพณีเป็นปัจจัยกำหนด ทว่ากลับมีโครงสร้างที่คล้ายคลึงกันอย่างอัศจรรย์ ที่สำคัญ นิทานของสองชนชาติต่างได้กล่าวถึงกำเนิดพรหมจารีที่ตัวละครเอกมีรูปทรงอัปลักษณ์ กับทั้งถือกำเนิดเกิดใหม่โดยปราศจากเงื่อนไขการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างบุรุษกับสตรี ไม่เพียงเท่านั้น การไขปริศนาการถอดรูปอัปลักษณ์ของตัวละครเอกในทั้งสองเรื่องยังทำให้ประจักษ์ด้วยว่า การเกิดใหม่ทางจิตวิญญาณสำแดงออกในรูปแบบที่หลากหลาย และเป็นแนวความคิดสากลที่ประชาชนทั่วโลกพึงตระหนักมาแต่ยุคสมัยโบราณ

กำเนิดพรหมจารี : กรณีศึกษานิทานเวียดนาม
เรื่อง “เสาะเสื่อ” และนิทานไทยเรื่อง “ท้าวเต่า”

กำเนิดพรหมจารี

นับเป็นเรื่องยากยิ่งถ้าหากเราพยายามหาข้อสรุปแบบตายตัวว่า แนวความคิดเกี่ยวกับกำเนิดพรหมจารีเริ่มมีมาตั้งแต่เมื่อไร หรือใครเป็นผู้คิดประเด็นนี้ขึ้นมาเป็นคนแรก อย่างไรก็ตาม หากจะสืบสาวราวเรื่องย้อนอดีตโดยอาศัยเทพปกรณัมทั้งของอินเดีย เช่น พระคัมภีร์อูpanishat นิยายโรมานติคโบราณของสันสกฤต หรือพระประวัติของพระเยซู ชิวประวัติเกจิอาจารย์ทางพระพุทธศาสนาสายธิเบต และเรื่องเล่ามุขปาฐะเกี่ยวกับเทพเจ้าองค์สำคัญของเวียดนามเป็นเสมอแผนที ก็พอมีหลักฐานให้สรุปได้ว่า แนวคิดเรื่องกำเนิดพรหมจารีปรากฏอย่างน้อยก็ราว ๆ สี่ถึงห้าพันปีก่อนยุคสมัยของเรา

The Royal Institute of Thailand (2013: 808) ให้ความหมายของคำว่า “พรหมจารี” ว่าเป็น “น. ผู้ศึกษาปรมาตม, นักเรียนพระเวท; ผู้ถือพรตบางอย่างเช่น เว้นเมถุน เป็นต้น, ในพระพุทธศาสนาหมายถึงผู้ตั้งอยู่ในธรรม มีเว้นจากเมถุน เป็นต้น เช่น ภิกษุ; หญิงที่ยังบริสุทธิ์ (ป.; ส. พรหมจาริน)” ดังนั้น หากตีความวลี “กำเนิดพรหมจารี” ในแบบตรงตามตัวอักษร จะหมายความถึงการที่ทารกคนหนึ่งปฏิสนธิจากหญิงผู้ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับชายรูปใดมาก่อน

การถือกำเนิดเกิดใหม่ หรือการเวียนว่ายตายเกิดในลักษณะวงกลมเป็นแนวคิดสำคัญของประชาชนในภาคพื้นตะวันออก การเกิดใหม่สามารถแบ่งออกเป็นสองลักษณะลักษณะที่หนึ่ง เป็นการเกิดใหม่ทางด้านกายภาพ หมายถึง ปรากฏการณ์ที่ภายหลังจากปัจเจกชนล่วงลับไปแล้ว จิตวิญญาณของเขาจะเวียนกลับมาถือกำเนิดในรูปร่างใหม่เนื่อง ๆ เป็นวัฏจักร นี่เป็นการเข้าใจลักษณะของการเกิดใหม่ในแบบตีความตรงตามตัวอักษร กล่าวคือ ปัจเจกบุคคลจะเกิดใหม่ได้ก็ต่อเมื่อเขาเสียชีวิตไปแล้ว การเสียชีวิตเป็นเงื่อนไขเริ่มแรกที่ยังให้เขากลับมาสู่สภาพชาติใหม่ได้ ส่วนการเกิดใหม่ในลักษณะที่สอง เป็นการเกิดใหม่ทางจิตวิญญาณ อรรถาธิบายแบบง่าย ๆ คือ ปัจเจกบุคคลต้องผ่านประสบการณ์อันเจ็บปวดสาหัสสาครรจ์ ส่งผลให้เขาปรับเปลี่ยนทัศนคติ ซึ่งแน่นอนจะต้องเป็นทัศนคติที่แตกต่างไปจากเดิม ทำให้สภาวะจิตใจของเขาสูงส่งกว่าเดิม (Truong Thi Hang, 2015: 114) การเกิดใหม่ทางจิตวิญญาณที่ว่านี้เกิดขึ้นได้แทบทุกช่วงจังหวะของชีวิต และเป็นการเกิดที่ไม่ต้องอาศัยการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างบุรุษกับสตรี

ตามตำนานเล่าว่า ไชวากอรัสเป็นหนึ่งในปรัชญาเมธีกรีกผู้ยิ่งใหญ่ ครั้งหนึ่งเขาเดินทางไปอียิปต์เพื่อสมัครเข้าศึกษาในสำนักเร็นลับแห่งรหัสนิกาย แรกเริ่มเดิมทีไชวากอรัสถูกทางสำนักปฏิเสธอย่างไม่ปรานี แต่ก็ยังเสนอเงื่อนไขไปว่า ไชวากอรัสต้องฝึกอดอาหารและหายใจเป็นการเฉพาะก่อน จึงจะได้รับอนุญาตให้เข้าร่วมสำนักเร็นลับแห่งรหัสนิกาย ไชวากอรัสตั้งข้อสงสัยว่า “ข้ามาที่นี่เพื่อความรู้ หาใช่เพื่อเป็นสาวกอันใดไม่” ทางสำนักจึงให้เหตุผลว่า “เราไม่อาจถ่ายทอดความรู้แก่ท่านได้ เว้นแต่ท่านจะเปลี่ยนไป และแท้ที่จริงไม่มีความรู้ใดที่นับเป็นความรู้ หากขาดซึ่งชีวิตและประสบการณ์ ฉะนั้น ตลอดสี่สัปดาห์นี้ ท่านจะต้องอดอาหาร และหายใจด้วยวิธีการเฉพาะอย่างต่อเนื่อง โดยจดจ่ออยู่กับจุดใดจุดหนึ่งเท่านั้น” (Swami Praphananda, 2011: 79)

ไชวากอรัสไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากจะปฏิบัติตามที่ทางสำนักต้องการ เขาเริ่มฝึกฝนอย่างใจจดใจจ่อ ภายหลังจากที่อดอาหารและหายใจอย่างตระหนักรู้เป็นเวลาสี่สัปดาห์ ไชวากอรัสก็ได้รับอนุญาตให้เข้าสู่สำนักเร็นลับแห่งรหัสนิกายอย่างเต็มภาคภูมิ เขายอมรับว่า การปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ทางสำนักต้องการทำให้เขาได้เกิดใหม่ เพราะแต่เดิมจุดยืนทั้งหมดของเขามุ่งอยู่กับเรื่องสติปัญญา การชำระล้างดังที่กล่าวมาได้เปลี่ยนจุดศูนย์กลางในตัวเขาจากสติปัญญาลงสู่หัวใจ เขากลายเป็นไชวากอรัสคนใหม่พร้อมด้วยทัศนคติใหม่ที่ว่า สัจจะไม่ใช่เรื่องปรัชญาอีกต่อไป แต่เป็นประสบการณ์และเป็นการดำรงอยู่สำหรับเขา (B Gagawan Srirajane, 2011: 80)

การยกตัวอย่างกรณีของไชวากอรัสมาอย่างตรงนี้ ผู้เขียนตั้งใจจะชี้ให้เห็นว่าการเกิดใหม่ทางจิตวิญญาณหมายถึงเป็นนัยถึงการเปลี่ยนแปลงภายในจิตใจของมนุษย์ ทำให้เกิดมโนทัศน์ที่แตกต่างไปจากเดิม เป็นการยกระดับพื้นจิตให้สูงขึ้นไปถึงระดับหนึ่ง การเกิดใหม่ทางจิตวิญญาณอุบัติขึ้นได้แทบทุกขณะหายใจ และที่สำคัญ มันต้องเกิดขึ้น ณ ขณะที่มนุษย์ยังมีชีวิตอยู่ ตลอดจนตระหนักรู้ได้ถึงความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของพวกเขาอย่างมีสติ การเกิดใหม่ทางจิตวิญญาณไม่ต้องพึ่งพาอาศัยผู้บังเกิดเกล้าที่เป็นมนุษย์เยี่ยงการเกิดใหม่ทางด้านกายภาพ Joseph Cambell (2008: 375) เรียกการเกิดใหม่ลักษณะนี้ว่า “การเกิดใหม่ครั้งที่สอง” เป็นสัญลักษณ์บ่งบอกว่า เราเริ่มดำเนินชีวิตจากศูนย์หัวใจ เป็นจุดที่อยู่ค่อนข้างห่างไกลจากจักระอันเกี่ยวข้องกับตัณหาราคะ

กำเนิดพรหมจารี : กรณีศึกษานิทานเวียดนาม
เรื่อง “เสาะเสื่อ” และนิทานไทยเรื่อง “ท้าวเต่า”

คำถามที่เกิดขึ้นตามมา คือ ในเมื่อการเกิดใหม่ทางจิตวิญญาณไม่ต้องพึ่งพาอาศัยผู้บังเกิดเกล้าที่เป็นมนุษย์เยี่ยงการเกิดใหม่ทางด้านกายภาพ โฉนเรื่องราวเล่าขานที่ปรากฏอนุภาคกำเนิดพรหมจารียังคงมีร่องรอยของมารดาผู้อุ้มชู? นับเป็นเรื่องยากทีเดียวที่จะทำให้บุุคคลทั่ว ๆ ไปยอมรับการเกิดใหม่โดยปราศจากมารดาผู้ให้กำเนิด เพราะในเมื่อขึ้นชื่อว่า เป็นการเกิด ก็ต้องมีเงื่อนไขพ่วงท้ายอีกว่า เกิดจากอะไร หรือเกิดจากใคร? การเกิดใหม่ทางจิตวิญญาณเป็นประเด็นนามธรรมที่เข้าใจยาก การจะประโลมเร้าให้คนทั่วไปยอมรับอนุภาคนี้อีกพร้อมกับคำอธิบายว่า เป็นการเกิดที่ไม่ต้องพึ่งพาอาศัยมารดาแทบจะเป็นไปไม่ได้ เป็นเหตุให้อนุภาคกำเนิดพรหมจารีในเทพปกรณัมเกือบทั้งหมดมักปรากฏตัวละครที่เป็นมารดาอยู่เสมอ

Cambell ให้ความเห็นว่า การที่พระเยซูทรงทิ้งพระวรกายบนไม้กางเขนสั้นนัยยะถึงการละทิ้งพระวรกายไว้กับผืนแผ่นดินที่เป็นเสมอเหมือนกับพระมารดา และเป็นผู้มีบทบาทสำคัญยิ่งในการประกอบธาตุต่าง ๆ เพื่อให้พระองค์ทรงมีรูปนามเชิงประจักษ์ (Joseph Cambell and Bill Moyers, 2008: 354)

แนวความคิดที่ว่า เมื่อการดำเนินชีวิตอยู่ในวัตถุธาตุสิ้นสุดลง อันหมายเป็นนัยถึงการที่มนุษย์สิ้นอายุขัย พวกเขาก็สมควรอบระบบธาตุที่ช่วยสร้างให้ตนมีรูปทรงไปต่าง ๆ นานานั่นกลับคืนสู่ผืนแผ่นดินที่ประดุจมารดาผู้ให้กำเนิด เป็นเงื่อนไขสำคัญทำให้กลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ทั่วโลกมีประเพณีการฝังศพผู้เสียชีวิต ที่ไม่เพียงสะท้อนการรู้สำนึกในพระคุณแม่ธรณี ทว่ายังสื่อเจตนาของมนุษย์ที่ประสงค์จะได้หวนกลับมาเกิดใหม่เพิ่มอีกครั้ง “ความลึกลับของครุฑมารดาและหลุมฝังศพ คนถูกฝังก็เพื่อจะได้มาเกิดใหม่ นั่นคือต้นกำเนิดของความคิดเกี่ยวกับการฝังศพ คุณใส่ใครบางคนกลับลงไปในครุฑของแม่พระธรณีเพื่อการเกิดใหม่” (Joseph Cambell and Bill Moyers, 2008: 461)

ชาวเวียดนามนิยมเล่าสู่กันฟังเรื่องที่ว่า ในรัชสมัยท้าวฮุ่งพระองค์ที่หก ราชอาณาจักรที่ตั้งอยู่ทางทิศเหนือของเวียดนามวางแผนจะเข้ามารุกรานดินแดนของชนเผ่าเวียด ท้าวฮุ่งผู้เป็นพระเจ้าเหนือหัวทรงมีพระราชโองการให้ทหารไปสืบหาทั่วทั้งอาณาจักรด้วยหวังจะพบผู้เก่งกาจที่สามารถช่วยเหลือบ้านเมืองในยามทุกข์ร้อน ณ หมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งหนึ่งในชนบท มีสตรีผู้หนึ่งอายุเข้าวัยหกสิบปีบริบูรณ์ นางไปยังทุ่งนา

และบังเอิญพบรอยเท้าขนาดใหญ่จึงก้าวเท้าของตัวเองเข้าไปสวม ปรากฏว่า นางตั้งครรภ์ และเมื่อถึงเวลาก็ได้ให้กำเนิดเด็กชายคนหนึ่ง ตั้งชื่อว่า ช้อง สิ่งที่ทำให้ผู้มารดาไม่สบายใจ คือ ถึงแม้บุตรชายของนางจะอายุสามขวบปีแล้ว แต่กลับไม่สามารถพูดจาเหมือนเด็ก รุนราวคราวเดียวกัน กระนั้น เมื่อเด็กชายได้ยินเสียงปาวประกาศเรื่องที่ทำวุ่นพระองค์ที่หก กำลังหาผู้เก่งกาจมาช่วยชาติบ้านเมือง ก็เอ่ยปากขอเป็นผู้กำจัดศัตรูด้วยตนเอง จากนั้นร่างกายของเขาขยายใหญ่ขึ้นจนกลายเป็นชายหนุ่มฉกรรจ์ที่มีพลังกำลังเหนือ คนธรรมดา เขาต่อสู้กับศัตรูด้วยความอาจหาญ ทำให้ฝ่ายตรงข้ามล้มตายเป็นจำนวนมาก เมื่อบ้านเกิดเมืองนอนสิ้นเงาศัตรูแล้ว ช้องจึงควมมาไปยังขุนเขาลูกหนึ่ง หันศีรษะไปที่ หมู่บ้านต้นกำเนิด ก็ลงกราบมารดาแทบพื้นธรณีสามครั้ง จากนั้นเหินขึ้นสู่ท้องภาลัย ทำวุ่นพระองค์ที่หกทรงซาบซึ่งพระราชหฤทัยในคุณูปการที่ช้องได้ประกอบแก่แผ่นดิน บ้านเกิด ทรงสถาปนาช้องเป็นเทพเจ้าและรับสั่งให้ประชาชนประกอบพิธีบูชาเป็นประจำทุกปี

ความน่าสนใจของตำนานเกี่ยวกับเทพเจ้าช้องไม่เพียงอยู่ที่อนุภาค กำเนิดพรหมจารี ทว่ายังสะท้อนจากรายละเอียดที่เมื่อครั้งบ้านเมืองปราศจากศัตรูคู่อริ ช้องได้ควมมาไปยังขุนเขา ก่อนจะเหินขึ้นสู่ท้องภาลัย เขาหันศีรษะกลับมาที่หมู่บ้านต้น กำเนิดและก้มลงกราบมารดาแทบพื้นธรณีสามครั้ง อันเป็นการสำนึกพระคุณผู้บังเกิดเกล้า ข้อมูลตรงนี้แสดงให้เห็นถึงทัศนคติของประชาชนเวียดนามเกี่ยวกับการสำนึกพระคุณ ผู้ให้กำเนิด เช่นเดียวกับที่พระแม่ธรณีให้กำเนิดสรรพสิ่งบนพื้นปฐพี

สรุปได้ว่า กำเนิดพรหมจารี หรือการเกิดใหม่ทางจิตวิญญาณ เป็นปรากฏการณ์ ยกระดับสภาวะจิต รวมไปถึงความคิด และทัศนคติที่บังเกิดขึ้นภายในจิตใจของมนุษย์ ทำให้ปัจเจกเปลี่ยนไปจากเดิม ยิ่งสำหรับบุคคลผู้ทรงคุณแล้วไซ้ การเกิดใหม่ทาง จิตวิญญาณอาจส่งผลให้พวกเขาตัดสินใจแตกต่างไปจากปุถุชนทั่ว ๆ ไปอย่างลิบลับเลย ที่เดียว

ที่กล่าวว่า มารดาผู้บังเกิดเกล้ามักปรากฏร่องรอยในอนุภาคเกี่ยวกับกำเนิด พรหมจารีนั้นเป็นกรณีส่วนมาก แต่ไม่ใช่ทั้งหมด เรายังประจักษ์อนุภาคกำเนิดพรหมจารีที่ บุตรบังเกิดมาจากบิดา หรือในบางครั้งก็ปรากฏว่า บุตรธิดาถือกำเนิดมาจากธรรมชาติ แวดล้อม เช่น กองอักษิ ดอกบัว หรือก้อนหิน ฯลฯ ผู้เขียนขอยกตัวอย่างอนุภาค กำเนิดพรหมจารีที่ทารกเกิดจากมารดา บิดา และธรรมชาติแวดล้อมตามลำดับ ดังนี้

กำเนิดพรหมจารี : กรณีศึกษา尼ทานเวียดนาม
เรื่อง “เสาะเสื่อ” และนิทานไทยเรื่อง “ท้าวเต่า”

ปกรณัมที่ทารกเกิดจากมารดาโดยไม่ทราบว่าเป็นบิดาของเธอ คือ ใคร มีอยู่ทั่วไปทั้งในเรื่องเล่าของทางตะวันออกและจากปากฝั่งตะวันตก ในพระคัมภีร์อุปนิษัทปรากฏเรื่องราวเกี่ยวกับพราหมณ์น้อยชื่อ สัตยกาม เขาอาศัยอยู่กับมารดาและไม่เคยเห็นหน้าบิดามาก่อน จวบกระทั่งวันหนึ่ง เด็กชายสัตยกามเข้ามาหามารดาเพื่อยื่นความประสงค์จะบวชเรียนเป็นศิษย์มีครู ตลอดจนถึงคำถามเกี่ยวกับญาติวงศ์พันธุ์ของเขา ผู้มารดาตอบลูกน้อยของนางว่า “แม่ไม่รู้ เมื่อสมัยเป็นเด็กแม่เป็นผู้รับใช้และทำงานหลายแห่ง แม่ไม่รู้ว่าบิดาเจ้า คือ ใคร” (Swami Praphananda and Frederik Manchester, 2010: 93 - 94)

ส่วนการประสูติของพระพุทธเจ้าก็มีลักษณะพิเศษพิสดารไม่น้อย พระองค์ประสูติจากพระปรีศวีของพระมารดา แน่นอนนี้เป็นเพียงสัญลักษณ์สื่อถึงกำเนิดใหม่ครั้งที่สอง หรือการเกิดใหม่ทางจิตวิญญาณของพระองค์ เป็นสัญญาณบ่งบอกล่วงหน้าว่าพระองค์จะเป็นบุคคลผู้ทรงคุณ และจักเป็นที่พึ่งให้แก่สัตว์โลกทั้งหลาย “พระพุทธเจ้าประสูติจากพระปรีศวีของพระมารดาของพระองค์ นั่นคือ การเกิดในเชิงสัญลักษณ์ พระองค์ไม่ได้ประสูติจากพระปรีศวีของพระมารดาในทางกาย แต่เป็นในทางสัญลักษณ์” (Joseph Cambell and Bill Moyers, 2008: 374)

กำเนิดพรหมจารีเป็นอนุภาคที่มีลักษณะเป็นสากลเพราะไม่เพียงปรากฏในพระคัมภีร์ของทางฮินดู หรือในพุทธประวัติเท่านั้น ทว่ายังประจักษ์จากร่องรอยเล่าขานในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เช่นประเทศเวียดนามเป็นอาทิ นอกเสียจากตำนานเกี่ยวกับเทพเจ้าซ้องผู้ประกอบคุณูปการใหญ่ยิ่งต่อดินแดนบ้านเกิดดังกล่าวข้างต้น ชาวเวียดนามยังคุ้นเคยกับเรื่องเล่าที่มีอนุภาคกำเนิดพรหมจารีลักษณะนี้อย่างน้อยก็อีกสามสำนวน

ในสำนวนที่หนึ่ง (Nguyễn Đông Chi, 2000: 1128) กล่าวถึงสตรีชาวบ้านนางหนึ่งเข้าไปเก็บฟืนในป่า เมื่อได้ยินเสียงเสื่อร้องดังสนั่นหวั่นไหวก็รู้สึกสั่นสะเทือนใจอย่างลึกซึ้ง จากนั้น นางตั้งครรรภ์ถึงสิบสี่เดือนและให้กำเนิดเด็กชายคนหนึ่ง เด็กชายจำเริญวัยไปตามกาลเวลาและกลายเป็นชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่มีพลังกำลังเหนือคนธรรมดา ต่อมา กองทัพต่างราชอาณาจักรข้ามเข้ามารุกรานดินแดนต้นกำเนิดของชนเผ่าเวียดนาม พระเจ้าแผ่นดินทรงมีพระราชประสงค์หาผู้เก่งกาจมาช่วยเหลือบ้านเมืองในยามทุกขร้อน ชายหนุ่มผู้บังเกิดจากหญิงพรหมจารีรับอาสาออกไปสู้รบ เขาต่อสู้กับศัตรูอย่างอาญาญ จวบกระทั่งคู่อริพ่ายแพ้ย่อยยับ พระเจ้าแผ่นดินทรงพระราชทานยศถาบรรดาศักดิ์และ

ทรัพย์สินเงินทองจำนวนมากให้แก่ชายหนุ่มเป็นการตอบแทน แต่เขาปฏิเสธสิ่งของพระราชทานทั้งหมด เนื่องจากมีความประสงค์จะกลับไปใช้ชีวิตเยี่ยงสามัญชนธรรมดา หมู่บ้านต้นกำเนิดและทำหน้าที่ดูแลมารดาผู้บังเกิดเกล้า ครั้นผู้มารดาสิ้นอายุชัชชายหนุ่มก็ควมมาไปยังสถานที่แห่งหนึ่งและสิ้นชีवालง ณ ที่นั้น

ขณะที่สำนวนที่สอง (Nguyễn Đông Chi, 2000: 1128) เป็นเรื่องเล่าในรัชสมัยราชวงศ์ลี กล่าวถึงนางสนมในพระเจ้าแผ่นดินนางหนึ่งลงไปชำระกายในสระน้ำและถูกมังกรแหวกว่ายมาพันร่าง ครั้นกลับมานางสนมทรงครรภ์และเมื่อครบกำหนดเวลาก็ให้กำเนิดทารกเพศชายคนหนึ่ง เป็นเรื่องประหลาดที่ร่างของเด็กชายกอดปรัดด้วยรอยลักษณะคล้ายกับเกล็ดมังกรจำนวนมากยี่สิบแปดรอย มีหน้าซำที่บริเวณหน้าอกยังปรากฏรอยปานร้อยเรียงกันเป็นแถวรวมทั้งหมดเจ็ดแถว ทั้งยังส่องแสงระยิบระยับประดุจกับรัตนมณี พระเจ้าแผ่นดินทรงรับสั่งให้สร้างวังประทับสำหรับนางสนมและลูกน้อยในบริเวณริมสระน้ำที่นางเคยถูกมังกรลอยมาพันร่างไว้ เพลานั้น กองทัพของศัตรูต่างถิ่นได้เข้ามาบุกรุกดินแดนของชาวเวียดนาม แม้พระเจ้าแผ่นดินจะรับสั่งให้กองทัพของพระองค์ออกไปรับมือแต่ก็ต้านทานไม่ไหว ทำให้พระองค์ทรงกังวลพระราชหฤทัยเป็นอันมาก ค่าคืนวันหนึ่ง พระเจ้าแผ่นดินทรงฝันเห็นเทวดาปรากฏตัวและตรัสแนะนำให้พระองค์ไปตามหาผู้เก่งกาจที่จะสามารถช่วยเหลือบ้านเมืองในยามทุกขร้อน ครั้นตื่นจากบรรทม ทรงรับสั่งให้ข้าราชการไปตามหาผู้เก่งกาจตามคำเทวดา เมื่อข้าราชการเดินทางไปถึงวังที่ประทับของนางสนมและลูกน้อย เด็กชายก็ขออาสาเป็นผู้กำจัดศัตรู เขามุ่งสู่สมรภูมิและต่อสู้กับศัตรูอย่างกล้าหาญ जबกระทั่งศัตรูต้องถอยทัพกลับ เมื่อเด็กชายละจากสมรภูมิกลับมาสู่ดินแดนบ้านเกิดปรากฏว่า เขาล้มป่วยสาหัส จากนั้นก็แปลงร่างเป็นงูใหญ่ตัวหนึ่ง เลื้อยไปยังสระน้ำใกล้กับวังที่ผู้มารดาเคยประทับ และเสียชีวิตลงในสระ

ส่วนสำนวนที่สาม (Nguyễn Đông Chi, 2000: 1130) เป็นเรื่องเล่าของชนเผ่าม่นงอาศัยอยู่ในบริเวณภูเขาทางตอนใต้ของประเทศเวียดนาม เรื่องมีอยู่ว่า สามภรรยาคนหนึ่งแม้จะอายุมากแล้ว แต่กลับไม่มีบุตรธิดาสำหรับพึ่งพาอาศัยในยามบั้นปลายชีวิต ค่าคืนวันหนึ่งผู้ภรรยาฝันเห็นกระต่ายน้อยลอยลงมาจากพระจันทร์กระโดดโลดเต้นไปมาต่อหน้านางอย่างชุกชอน จากนั้นนางก็ตั้งครรภ์และให้กำเนิดทารกเพศชายคนหนึ่ง สองสามีภรรยาดีใจมากและเข้าใจว่า เด็กชายต้องเป็นเทวบุตรจุติมาปฏิสนธิแน่นอน ขณะเดียวกัน

กำเนิดพระมหจარი : กรณีศึกษานิทานเวียดนาม
เรื่อง “เสาะเสื่อ” และนิทานไทยเรื่อง “ท้าวเต่า”

พวกเขา ก็กังวลว่า การถือกำเนิดที่ผิดแผกแตกต่างของเด็กชายจะทำให้เขาต้องประสบกับภัยอันตรายจากคนรอบข้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากพระยาผู้ปกครองแคว้นแคว้นที่มีใจเหี้ยมโหด สองสามีภรรยาตัดสินใจนำตัวเด็กชายไปทิ้งไว้กลางทุ่งนาแห่งหนึ่ง และแหวเวียนไปมาหาสู่ตามวาระโอกาส อยู่มาวันหนึ่ง พระยาผู้มีใจเหี้ยมโหดพบเด็กชายที่ทุ่งนา โดยบังเอิญ จึงจับเขาโยนทิ้งลงลำธารอย่างไม่ปราณี เด็กชายลอยไปตามกระแสน้ำ จวบกระทั่งพบหญิงชราคนหนึ่ง หญิงชราเกิดความเมตตาเจ้าตัวน้อยจึงนำมาชุบเลี้ยงที่บ้าน เด็กชายเป็นคนมีพลังกำลังเหนือเด็กหนุ่มคราวเดียวกัน ทั้งยังสามารถใช้อาวุธต่อสู้หลายชนิด อย่างชำนาญ ต่อมา เทวดาได้มอบดาบวิเศษเล่มหนึ่งให้กับเขา ทำให้เขาสามารถกำจัดพระยาผู้มีใจเหี้ยมโหดและปลดปล่อยชาวบ้านให้รอดพ้นจากการถูกกดขี่ข่มเหง ครั้นสิ้นภารกิจแล้ว เทวดาก็ปรากฏตัวอีกครั้งเพื่อนำพาเด็กชายเหินขึ้นสู่ท้องนภลัย

สำหรับอนุภาคกำเนิดพระมหจარიในเทพปกรณัมจากปากฝั่งตะวันตกนั้น เห็นควรนำเรื่องราวการประสูติของพระเยซูในศาสนาคริสต์มาเอ่ยอ้าง Cambell อธิบายว่า การที่พระเยซูประสูติมาจากหญิงพรหมจรรย์สื่อนัยยะถึงการเกิดใหม่ทางจิตวิญญาณ หรือการเกิดใหม่ครั้งที่สองของพระองค์ เฉกเช่นเดียวกับกรณีของพระพุทธเจ้าในพระพุทธศาสนา ซึ่งล้วนแต่เป็นการเกิดใหม่ที่ปราศจากเรื่องเพศอย่างสิ้นเชิง “สิ่งที่กล่าวถึงในเชิงสัญลักษณ์ ไม่ใช่การประสูติในทางกายของพระเยซู แต่เป็นนัยสำคัญทางจิตวิญญาณของพระองค์ นั่นคือ สิ่งที่เกิดพระมหจარიแสดงให้เห็น วีรบุรุษและผู้ที่เป็นกึ่งมนุษย์กึ่งเทพเจ้าเกิดในลักษณะนั้น เป็นชีวิตที่ได้รับการดลใจจากความกรุณา ไม่ใช่จากการใช้อำนาจบังคับ หรือจากเรื่องทางเพศ หรือการรักษาตัวรอด” (Joseph Cambell and Bill Moyers, 2008: 375)

ว่าด้วยอนุภาคกำเนิดพระมหจარიที่ทาร์กถือกำเนิดมาจากบิดา ในเทพปกรณัมของชมพูทวีปมีเรื่องเล่าประวัติของภฤคุและนารท เทพฤษีที่ล้วนแต่เป็นโอรสเกิดจากใจของพระพรหม ที่ว่า “ภฤคุเป็นโอรสองค์หนึ่งในจำนวนสิบองค์ที่เกิดจากใจของพระพรหม มีชื่อเรียกว่า พวกมานสบุตร” และ “นารท ชื่อฤษีที่เป็นประชาชนดี เทพฤษีและพรหมฤษี เป็นโอรสที่เกิดจากใจของพระพรหม (มานสบุตร) ได้ชื่อว่า เป็นเจ้าแห่งการดนตรี มีฝีมือดีเลิศในการตีตีพินหรือวีณา (Saksi Yaemnatda, 2004: 113, 793)

ขณะที่อนุภาคกำเนิดพรหมจารีที่ทาร์กเกิดจากธรรมชาติแวดล้อมเป็นที่ประจักษ์ทั้งในเทพปกรณัมของอินเดีย ตำนานอิงพระพุทธศาสนาของทิเบต ตลอดจนนวนิยายอิงประวัติศาสตร์เรื่อง “Monkey” (ไซอิ๋ว) ของประเทศจีน

เทพปกรณัมอินเดียเรื่อง “อค์สตัยะ” นำเสนอเรื่องราวของอค์สตัยะหรืออค์สติฤษีผู้มีชื่อเสียงกรีกโบราณในอดีตกาลอันไกลโพ้น พระพรหมทรงเมตตาเลี้ยงดู และสั่งสอนพระเวทวิทยาทั้งปวงให้จวบจนเขากลายเป็นหนุ่มวัยฉกรรจ์ มีพลังกำลังกับทั้งฤทธาณภาพยิ่งใหญ่ วันหนึ่ง พระอค์สตัยมุณีพบฤษีหลายตนกำลังอยู่ในสภาพท่าเกี้ยวไว้ที่ปากเหวศิระห้อยลงเบื้องล่างซึ่งมีควันไฟพลุ่งขึ้นเป็นกลุ่ม ๆ และนัยน์ตาแสดงความหวาดกลัวสุดขีด พระมุณีตัดสินใจเข้าไปถามไถ่ทุกข์สุขเนื่องจากใครจะทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้น คณาฤษีตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า ที่พวกเขาต้องทนทุกข์ก็เพราะไม่มีบุตรชายสำหรับประกอบพิธีศราทพรตให้ ยามสิ้นชีวาจึงต้องลงไปอยู่ในนรกชั่วมกับชั่วมัลลป พระมุณีได้ฟังดังนั้นก็รู้สึกสลดใจและครุ่นคิดถึงสถานภาพของตนเอง ด้วยความหวั่นเกรงว่า จะต้องประสบชะตากรรมเหมือนดังคณาฤษี อค์สติตัดสินใจก่อกองกฐณฑ์ศักดิ์สิทธิ์ประกอบพิธีบูชาเทพทั้งหลายและสรรเสกนางในฝันผู้จะมาเป็นภรรยาและให้กำเนิดบุตรชายแก่ตนในอนาคตกาล (Saksi Yaemnatda, 2004: 372)

เทพปกรณัมของชมพูทวีปเรื่อง “อค์สตัยะ” ให้ข้อคิดหลายอย่างแก่เรา อันดับแรกคือ สะท้อนทัศนคติของชาวอินเดียแต่เก่าก่อนที่จำต้องมีบุตรชายสำหรับประกอบพิธีศราทพรตให้กับผู้บังเกิดเกล้าเมื่อยามดับขันธ์ แต่ที่สำคัญไม่น้อยไปกว่านั้น เราได้ประจักษ์อนุภาคกำเนิดพรหมจารีที่ทาร์กเพศหญิงถือกำเนิดมาจากกองกฐณฑ์

อนุภาคกำเนิดพรหมจารีที่ทาร์กถือกำเนิดมาจากกองอค์นีไม่ได้ปรากฏในเรื่อง “อค์สตัยะ” เพียงสำนวนเดียว ทว่ายังพบกลืนอายุการถือกำเนิดในลักษณะนี้ในเรื่อง “อิทา” ซึ่งเป็นเทพปกรณัมยอดนิมทั้งของชาวอินเดียและชาวไทยมาช้านาน เรื่องมีอยู่ว่าพระมณูไว้สวัสดิ์เป็นผู้ไร้ออรสและธิดา ทรงขอความอนุเคราะห์จากพระฤษีอค์สตัยะให้ทำยัญพิธีบูชาเทพด้วยหวังจะได้ราชกุมารเป็นผู้สืบทอดราชสมบัติ การประกอบยัญพิธีดำเนินไปได้หนึ่งเดือนเต็มก็เกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้น คือ คำคืนวันหนึ่งพระฤษีอค์สตัยะเผลอหลับไหลไปในขณะร้ายพระเวท ยังให้ยัญพิธีบกพร่อง แทนที่จะได้ราชกุมาร

กำเนิดพรหมจารี : กรณีศึกษาในทานเวียดนาม
เรื่อง “เสาะเสื่อ” และนิทานไทยเรื่อง “ท้าวเต่า”

ดังพระประสงค์ พระมณูไว้วัดกลับได้ราชกุมารีที่ทรงพระราชทานพระนาม “อิทา” หรือ “อิลา” ให้ ที่น่าสนใจ คือ ราชกุมารีทรงประสูติมาจากกองอัครีศักดิ์สิทธิ์ที่พระมณูก่อขึ้น สำหรับประกอบยัญพิธีถวายเหล่าทวยเทพ (Saksi Yaemnatda, 2004: 381)

Mick Brown (2009: 47 - 48) ให้ความรู้เรื่องการเผยแพร่พระพุทธศาสนาในธิเบตในหนังสือ “ร้อยรำชีวิต 17 ภาพแห่งองค์กรรมาปะ” ว่า วัดพุทธแห่งแรกในธิเบตก่อตั้งขึ้นในซิมเยโดยองค์ปัทมสมภพ สิทธาชาวอินเดีย หรือที่รู้จักกันในนามของคุรุริมโปเซ พระองค์เป็นหนึ่งในบุคคลสำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์การก่อตั้งพระพุทธศาสนาในธิเบต ตามตำนานเล่าว่า สามสิบห้าปีหลังการเสด็จปรินิพพานของพระพุทธเจ้า องค์ปัทมสมภพได้ถือกำเนิด ณ หุบเขาสวัต ปัจจุบันอยู่ในเขตประเทศปากีสถาน ชื่อนามของพระองค์ปรากฏอีกครั้งในธิเบต ราว ๆ ศตวรรษที่แปดเมื่อการเผยแพร่พระพุทธศาสนาประสบวิกฤตครั้งใหญ่จากการต่อต้านของเทพเจ้าในลัทธิเพินซึ่งเป็นลัทธิบูชาผีแต่ดั้งเดิมของชาวพื้นเมือง พระจักรพรรดิธิเบตทรงตัดสินพระทัยอาราธนาองค์ปัทมสมภพมาปราบปรามดวงวิญญาณเหล่านั้น ด้วยอิทธิฤทธิ์และพุทธธรรมคำสอนอันสูงส่ง องค์ปัทมสมภพสามารถขนำดวงวิญญาณเหล่านั้นให้หันมาน้อมรับมรรคาแห่งองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าสำเร็จ เทพเจ้าหลายองค์ในลัทธิเพินกลายเป็นส่วนหนึ่งของพระพุทธศาสนาสาขานิเวตปัจจุบัน ทั้งนี้ ความตื่นตันประทับใจไม่เพียงอยู่ที่อิทธิฤทธิ์อันน่าเกรงขามขององค์ปัทมสมภพ ทว่ายังอยู่ที่การถือปฏิสนธิของพระองค์ที่มาจากดอกบัวกลางทะเลสาบด้วย (Mick Brown, 2009: 47 - 48)

อนุภาคกำเนิดพรหมจารีที่ทาร์กเกิดมาจากธรรมชาติแวดล้อมไม่เพียงปรากฏในเทพปกรณัมของอินเดียและธิเบตเท่านั้น ทว่ายังเป็นที่น่าสนใจในนวนิยายอิงประวัติศาสตร์เรื่อง “ไซอิว” ของประเทศจีน ผู้คนส่วนใหญ่มักมุ่งความสนใจไปยังการออกเดินทางตามหาพระคัมภีร์ที่เต็มไปด้วยอุปสรรคของพระถังซำจั๋งและคณาสาธุศิษย์ ประกอบด้วย ซุนหงอคง ตี๋โป๊ยก่าย และ ชิวเจ๋ง กระนั้น รายละเอียดเกี่ยวกับการถือกำเนิดของซุน หงอคง ผู้เป็นศิษย์เอกก็น่าฉงนสนเท่ห์ และเร้าใจไม่แพ้การผจญภัยของพระถังซำจั๋งทีเดียว ทั้งนี้ เพราะเขาไม่ได้ถือกำเนิดตามแบบธรรมดาวิสัย ทว่าแตกออกมาจากก้อนหินในสมัยดึกดำบรรพ์ (Wu Cheng'en, 1984: 12)

สรุปได้ว่า กำเนิดพรหมจารี หรือการเกิดใหม่ทางจิตวิญญาณ เป็นแนวคิดที่มีลักษณะเป็นสากล เพราะปรากฏในเทพปกรณัมทั้งจากปากฝั่งตะวันตก และในปากฝั่งตะวันออก ตลอดจนสำแดงออกในรูปลักษณะที่หลากหลาย เราพบกลิ่นอายของอนุภาค กำเนิดพรหมจารีที่ทาร์กเกิดจากมารดาในพระคัมภีร์อูบนิซัท พระประวัติของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า การประสูติของพระเยซูในศาสนาคริสต์ กับทั้งตำนานวีรบุรุษชาวเวียดนามที่ช่วยกอบกู้ดินแดนบ้านเกิดจากการรุกรานของศัตรู นอกจากนี้ ยังพบอนุภาคกำเนิดพรหมจารีที่ทาร์กถือปฏิสนธิจากบิดาในนิยายโรแมนติคโบราณของสันสกฤตตั้งกรณีเทพฤษีภฤคและนารท แต่ที่น่าประทับใจที่สุด คือ อนุภาคกำเนิดพรหมจารีที่ทาร์กบังเกิดมาจากธรรมชาติแวดล้อม เช่น กรณีที่ทาร์กเพศหญิงและอิทาถือกำเนิดมาจากกองอัคนี องค์ปัทมสมภพถือกำเนิดมาจากดอกบัว และซุน หงอคง เกิดจากก้อนหินศักดิ์สิทธิ์

อนุภาคกำเนิดพรหมจารีในนิทานเวียดนามเรื่อง “เสาะเสื่อ” และนิทานไทยเรื่อง “ท้าวเต่า”

นิทานเวียดนามเรื่อง “เสาะเสื่อ” กล่าวถึงสามีภรรยาผู้มีน้ำใจงดงามคู่หนึ่ง พวกเขาไม่เพียงแต่ยากจนอย่างเดียว ทว่ายังไร้บุตรธิดาสำหรับพึ่งพาอาศัยในยามชราภาพ जबกระทั่งเมื่ออายุมากแล้วจึงได้ลูกที่มีรูปลักษณะอัปลักษณ์มาคนหนึ่ง ชาวบ้านรำลึกกันว่า ผู้ภรรยาเข้าไปตัดฟันในป่า เนื่องจากแดดแดดจ้าทำให้นางกระหายน้ำเหลือทน พอเห็น กะลามะพร้าวที่บรรจุน้ำฝนเล็กน้อย นางก็รีบหยิบขึ้นมาดื่ม ครั้นกลับมาบ้านจึงตั้งครุภร์ แต่ยังไม่ทันจะคลอดลูก สามีของนางก็สิ้นบุญไปเสียก่อน จากนั้น นางให้กำเนิดทารกเพศชาย เด็กคนนั้นเป็นคนอัปลักษณ์ เมื่อคลอดออกมาจากท้องมารดาก็เป็นเพียงก้อนเนื้อแดงเถือก ก้อนหนึ่ง มีตา มีจมูก แต่ไม่มีลำตัวและแขนขา ผู้มารดาเห็นลูกมีรูปลักษณะอมมนุษย์ก็เศร้าใจอย่างมาก จัดแจงนำไปทิ้งเสียให้พ้น แต่เมื่อคิดดีแล้ว นางกลับรู้สึกสงสารเพราะอย่างไรเสีย เขาก็เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของนางจึงเก็บเด็กไว้เลี้ยง ตั้งชื่อว่า “เสาะ - เสื่อ” แปลความหมายว่า กะลามะพร้าว เมื่อเสาะเสื่อเจริญวัยได้ขอไปรับจ้างเลี้ยงโคให้กับครอบครัวเศรษฐี เศรษฐีมีธิดาสามคน ธิดาคนเื้อยและธิดาคนรองนิสัยไม่ดี ชอบรังแกและดูหมิ่นเสาะเสื่อ เหลือเพียงธิดาคนเล็กผู้มีหน้าตาสวยสดงดงามและเป็นคนใจดีที่ปฏิบัติกับเสาะเสื่ออย่างอ่อนโยนเสมอมา

กำเนิดพรหมจารี : กรณีศึกษาหนีทานเวียดนาม
เรื่อง “เสาะเสื่อ” และนิทานไทยเรื่อง “ท้าวเต่า”

วันหนึ่ง ธิดาคนเล็กนำข้าวปลาอาหารไปให้เสาะเสื่อ ซึ่งกำลังเลี้ยงโคอยู่บนเนินเขา ครั้นใกล้จะถึงที่หมาย เธอได้ยินเสียงขลุ่ยที่แสนไพเราะแว่วมา จึงรีบซ่อนตัวอยู่หลังพุ่มไม้ และเห็นมานพหนุ่มหน้าตาสง่างามนั่งเป่าขลุ่ยให้ฝูงโคฟัง พอมิเสียงดังกั้น มานพหนุ่มก็ พลันหายตัวไป เหลือแต่เสาะเสื่อผู้ปลื้มใจที่กำลังนอนกิ้งก้องไปกลิ้งมาอยู่ที่นั่น ธิดาคนเล็ก คาคัดเดาว่า เสาะเสื่อมิใช่มนุษย์ธรรมดาจึงมีใจรักเขา ต่อมา เสาะเสื่อร้องขอให้มารดาไป เจรจาขอธิดาของเศรษฐีมาเป็นภรรยา เศรษฐีประชดประชันสองแม่ลูกด้วยการเรียก ขันหมากที่ประกอบทั้งทองคำ ผ้าไหม หมู และสุราเป็นจำนวนมาก พอถึงวันรุ่งขึ้น เสาะเสื่อ ก็นำสิ่งของมาขอหมั้นหมายครบทุกรายการ เป็นเหตุให้เขาได้สมรสกับธิดาคนเล็กของ เศรษฐี นับตั้งแต่วันสมรส เสาะเสื่อก็แปลงโฉมเป็นบุรุษรูปงาม ทั้งยังเฉลียวฉลาดเหนือ คนธรรมดาจนสามารถสอบได้ตำแหน่งจอหงวน พระเจ้าแผ่นดินยังทรงไว้วางพระทัยและ มอบหมายให้เขาเป็นผู้แทนพระองค์เดินทางไปต่างราชอาณาจักรด้วย

ฝ่ายพี่สาวสองคนมีความอิจฉาริษยากับน้องสาวที่ได้สมรสกับจอหงวน จึงทำร้าย น้องสาวด้วยการผลักเธอตกน้ำ ปลาใหญ่ตัวหนึ่งกลืนธิดาคนเล็กเข้าไปในท้อง เธอใช้มีดแทง ปลาตาย จากนั้นผ่าท้องปลา และออกมาใช้ชีวิตอยู่บนเกาะร้างแห่งหนึ่ง จวบกระทั่งเรือ ของจอหงวนแล่นผ่านมาที่เกาะร้างนั้น ทั้งสองได้พบกัน และกลับมายู่ด้วยกันอย่าง มีความสุข

ขณะที่นิทานไทยเรื่อง “ท้าวเต่า” บอกเล่าถึงอดีตชาติของพระโพธิสัตว์ที่ปฏิสนธิ ในคราบเต่าคำ เรื่องมีอยู่ว่า นางแก้วฟองศรีอายุสิบหกปี เป็นบุตรของหญิงม่ายคนหนึ่ง ครั้งหนึ่ง นางแม่ม่ายล้มป่วยหนักหลายวัน ครั้นหายป่วยดีแล้วก็มีความประสงค์จะรับประทานแกงปลา จึงสั่งให้บุตรออกไปหาปลาตามลำห้วย เพลานั้น แทนปั่นซุกก็พบปลาคาสาอันอันเป็น ทิพยอาสนาของพระอินทร์เกิดร้อนและกระด้างแข็ง พระอินทร์สอดส่องดูสาเหตุจนทราบ ว่า เทพบุตรโพธิสัตว์ในสวรรค์ชั้นดุสิตจะจุติในวันนั้น พระองค์มองลงมาโลกมนุษย์และ ประสพภavnางแก้วฟองศรีกำลังช้อนปลาอยู่ที่ลำห้วย ทรงพิจารณาแล้วเห็นว่า นางมี ลักษณะเหมาะสมที่จะเป็นมารดาของพระโพธิสัตว์ พระอินทร์จึงนำเหล่าทวยเทพไปเชิญ พระโพธิสัตว์ลงไปถึงปฏิสนธิในท้องของนางแก้วฟองศรี พร้อมทั้งสั่งให้เทพบุตรนมรมิตเป็น เต่าเข้าไปอยู่ในสวิงของนางแก้วฟองศรี อาศัยจังหวะที่นางจับเต่าเข้าตักช้อน ช่วนท้องของ นางแล้วคืนหนีไป

คำคืนวันนั้น นางแก้วพองศรีเข้านอนและฝันว่า มีดวงแก้วจากฟ้ามาเวียนรอบบ้าน ถึงสามรอบและเข้าไปหานาง นางได้อมลูกแก้วในปากชั่วขณะหนึ่งจึงคายออก และลูกแก้ว กลับกลายเป็นหิน ครั้นตื่นขึ้นมา นางแก้วพองศรีก็ไปขอพรหามณเฑียรให้ช่วยทำนายน ความฝันนั้นให้ พรหามณเฑียรทำนายว่าจะมีผู้มีบุญญาฤทธิมาปฏิสนธิในท้องของนาง แม้พรหามณเฑียรเห็นเป็นเรื่องน่ายนิติ และให้พรอันเป็นมงคลไปต่าง ๆ นานา ทว่า นางแก้วพองศรี กลับรู้สึกกังวลเสียมากกว่า เนื่องจากนางยังไม่มีสามี

จากนั้น นางแก้วพองศรีตั้งครุฑและคลอดบุตรเป็นเต่าที่มีกระดองเป็นทองคำ นางเห็นลูกที่คลอดออกมาไม่ใช่มนุษย์ก็พลันตีความว่า เป็นเรื่องอวมงคล จึงขอให้ผู้มารดา นำไปทิ้งน้ำเสีย หญิงม่ายผู้เป็นมารดา นำเต่าไปทิ้งในแม่น้ำ แต่เต่าเจรจาขอให้นางเลี้ยงตนไว้ เพื่อกาลข้างหน้าจะได้ตอบแทนบุญคุณ หญิงม่ายตัดสินใจนำเต่ากลับมาที่บ้านพร้อม อธิบายเหตุผลให้นางแก้วพองศรีทราบ สองแม่ลูกตกลงใจเลี้ยงดูเต่าทอง และรักใคร่ปราน ลูกหลาน

เมื่อถึงฤดูการทำไร่ไถนา แม่ลูกนางแก้วพองศรีก็พากันไปถางป่าทำสวน โดยมอบหมายให้ท้าวเต่าทำหน้าที่ดูแลบ้านเป็นประจำทุกวัน วันหนึ่ง ท้าวเต่าขออาสาไป ช่วยทำสวนโดยเสนอให้สองแม่ลูกพาตนไปหาทำเลดี ๆ ในป่าลึกที่มีน้ำไหลผ่าน แม่ลูก นางแก้วพองศรีนำท้าวเต่าเข้าไปในป่าลึกจนสุดเขตที่ผู้คนจะดำเนินถึง ท้าวเต่าร้ายคาถา เรียกสรรพสัตว์มาช่วยถางป่าจนแล้วเสร็จภายในวันเดียว และยังสั่งให้สรรพสัตว์ช่วยกัน ปลุกพืชผักจนเต็มไร่

ครั้งหนึ่ง ท้าวเต่าขอให้แม่ลูกนางแก้วพองศรีหาขลุ่ยมาให้สำหรับเป่าเล่นแก้เหงา พอตกเวลาเย็นใกล้ค่ำ ท้าวเต่าก็นำขลุ่ยเข้าไปเล่นในสวนใกล้ลำน้ำที่คนทั้งหลายพากันมาเล่น เป็นประจำ เมื่อคนทั้งหลายได้ยินเสียงขลุ่ยที่แสนจะไพเราะ ต่างก็ชื่นชมและหลงไหล ตาม ๆ กัน จนกลายเป็นธรรมเนียมที่พวกเขาจะต้องพากันมาฟังเสียงขลุ่ยของท้าวเต่าทุกวัน

เมื่อโอรสตัวท้าวเต่าจำเริญวัยได้ยี่สิบปี ก็มีความประสงค์จะสมรสกับพระธิดา พระองค์ที่เจ็ดของพญามันตราช ท้าวเต่าขอให้นางแก้วพองศรีไปเจรจาขอให้ท้าวพระยา ยกพระธิดาให้กับตน นางแก้วพองศรีและมารดาจัดเครื่องบรรณาการที่ประกอบด้วย แดงสองลูกนำไปทูลเกล้าถวายพญามันตราช เมื่อพญามันตราชทราบความประสงค์ของ นางผู้มาเฝ้า ทรงพิโรธสุดขีด เพราะทรงเห็นเป็นเรื่องไม่เหมาะสม จึงสั่งให้ราชบุรุษ

กำเนิดพรหมจารี : กรณีศึกษานิทานเวียดนาม
เรื่อง “เสาะเสื่อ” และนิทานไทยเรื่อง “ท้าวเต่า”

จับตัวนางทั้งสองนำไปประหารโทษฐานหมิ่นบรมเดชานุภาพ นางแก้วฟองศรีและผู้มารดา ได้ยื่นราชโองการเช่นนั้นก็รีบคว้ากระเช้าแต่งวิ้งหนีด้วยความลนลาน ทำให้กระเช้าแตก หลุดออกจากมือราชบุรุษไล่ติดตามสองนางแม่ลูกไม่ทัน จึงนำกระเช้าแตกกลับมาทูลถวาย พระเจ้าเหนือหัว ปรากฏว่า แต่งสองลูกนั้นมีใช้แต่งธรรมดาแต่เป็นแต่งทองคำ พญามันตุรราช เห็นแต่งทองคำก็หายจากความกริ้ว ทรงสั่งให้ราชบุรุษไปตามนางทั้งสองกลับมาอีกครั้ง ในการเข้าเฝ้าครั้งที่สองนี้ นางแก้วฟองศรีได้นำแต่งไปถวายอีกสามลูก พญามันตุรราช จึงอนุญาตให้พระธิดาพระองค์ที่เจ็ดสมรสกับท้าวเต่า

ในระหว่างอาศัยอยู่ด้วยกัน ท้าวเต่าโธธิตัวได้ทดสอบความจริงใจของพระธิดา พระองค์ที่เจ็ดสองครั้ง ครั้งแรก ท้าวเต่าแปลงโฉมเป็นบุรุษรูปร่างมาขอผูกรั้งกับพระธิดา ส่วนครั้งที่สอง ทรงแสร้งกล่าวหาว่า นางแอบมีชู้กับชายอื่น และขับไล่ไสส่งนางออกจากเรือน กระนั้น พระธิดาพระองค์ที่เจ็ดก็ยังคงมั่นกับความรักที่นางมีต่อพระสวามี เป็นเหตุให้ทั้งคู่ ได้ครองรักอยู่ด้วยกันอย่างเกษมสุข

เมื่อมองโดยภาพรวม โครงสร้างของนิทานทั้งสองเรื่องแทบจะไม่มี ความแตกต่างกัน เพราะล้วนกล่าวถึงบุรุษที่ถือปฏิสนธิในรูปร่างอัปลักษณ์ ในกรณีของเสาะเสื่อ เขาเป็นเพียงก้อนเนื้อแดงเถือกที่ถึงแม้จะมีตา มีจมูก แต่กลับไร้ลำตัวและแขนขา ส่วนท้าวเต่าก็ไม่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ธรรมดา ทว่าเป็นเต่าที่มีกระดองเป็นทองคำ ความทุกข์ของมารดา ผู้บังเกิดเกล้าในสองเรื่องแสดงออกจากที่พวกนางเสียใจจนเกือบจะตัดสายสัมพันธ์กับ ทารกผู้อัปลักษณ์ แต่แล้วความรักความเมตตาที่เข้ามาครอบงำทำให้แม่ลูกสามารถอาศัย อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข เมื่อพระเอกมนุษย์จำเริญวัยเป็นมานพหนุ่ม ได้สมรสกับธิดา คนสุดท้ายในครอบครัวที่มีฐานะเหนือกว่า ในนิทานเวียดนาม เสาะเสื่อสมรสกับธิดา คนเล็กของเศรษฐี ขณะที่ในนิทานไทย ท้าวเต่าเสกสมรสกับพระธิดาพระองค์ที่เจ็ด ในพญามันตุรราช การครองชีวิตคู่ของพระเอกและนางเอกมิได้ราบรื่นปราศจากภัย ทั้งสอง ต้องต่อสู้กับอุปสรรคนานับประการจนท้ายที่สุดก็ได้อาศัยอยู่ด้วยกันอย่างเกษมสุข

อนุภาคกำเนิดพรหมจารีเป็นที่ประจักษ์ชัดในนิทานของสองชนชาติ ตรงที่ ผู้มารดาตั้งครุฑและให้กำเนิดลูกโดยปราศจากการมีเพศสัมพันธ์ ในเรื่อง “เสาะเสื่อ” ผู้มารดาตั้งครุฑจากการตีม้าฝนบรรจุในกะลามะพร้าวที่นางประสบในป่า และถึงแม้ นางจะอาศัยอยู่กับสามี ทว่าสามีของนางก็สิ้นบุญก่อนที่ทารกจะถือปฏิสนธิ ส่วนนางแก้วฟองศรี

ในเรื่อง “ท้าวเต่า” ตั้งครุฑจากอุบัติเหตุที่เต่าตัวหนึ่งมาชนท้องของนาง แนนอนการเกิดใหม่ของเสาะเสื่อและท้าวเต่าที่เข้าลักษณะกำเนิดพรหมจารีฉันนี้เป็นเพียงสัญลักษณ์มันสื่อไปถึงเรื่องที่บุรุษทั้งสองจะมีสภาวะจิตสูงส่งกว่าปุถุชนทั่ว ๆ ไป อันประจักษ์จากอภินิหารและความสามารถพิเศษที่พวกเขาจะสำแดงเมื่อถึงกาละอันควร

เป็นที่น่าสังเกตว่า ทารกเพศชายที่ถือกำเนิดในลักษณะกำเนิดพรหมจารีล้วนแต่ปฏิสนธิมาจากหญิงผู้มีศีลธรรมประจำใจ ในนิทานเรื่อง “เสาะเสื่อ” สามิภรรยาชราเป็นคนมีน้ำจิตน้ำใจงดงาม ขณะที่นางแก้วพองศรีในเรื่อง “ท้าวเต่า” เป็นธิดาผู้กตัญญูเมื่อมารดาของนางประสงค้จะรับประทานแกงปลา นางก็รับสนองตอบด้วยการไปจับปลาที่ลำห้วย อนึ่ง พระอินทร์ทรงพิจารณาแล้วเห็นว่า นางแก้วพองศรีมีคุณสมบัติอันงามพร้อมที่จะเป็นมารดาผู้บังเกิดเกล้าของพระโพธิสัตว์ จึงตัดสินพระทัยอัญเชิญพระโพธิสัตว์จุติลงมาเกิดเป็นบุตรของนาง ข้อมูลตรงนี้สำคัญมาก เพราะสื่อความป็นนัยว่า การเกิดใหม่ทางจิตวิญญาณ หรือการจะยกระดับพื้นจิตใจให้สูงส่งกว่าเดิมต้องอาศัยคุณความดีและศีลธรรมเป็นต้นเค้า

สำหรับคำถามที่ว่า การเกิดใหม่ทางจิตวิญญาณเกิดขึ้นเพราะอะไร เราไม่อาจให้คำตอบแบบ “ก่าปั้นทุบดิน” ว่า การเกิดใหม่ทางจิตวิญญาณเกิดขึ้นเพราะมันควรจะเกิดขึ้นคงมิได้เป็นการล่วงเกินถ้าจะตั้งประเด็นใหม่ขึ้นมาอีกประเด็นหนึ่งว่า การเกิดใหม่ทางจิตวิญญาณบังเกิดจากความทุกข์ ในเรื่อง “เสาะเสื่อ” ความทุกข์ของผู้มารดาอยู่ตรงที่ครอบครัวของนางมีสถานภาพยากจน และถึงแม้นางจะอายุมากแล้วแต่กลับไม่มีบุตรธิดาสำหรับพึ่งพาอาศัยในยามชราภาพ ครั้นตั้งครุฑยังไม่ทันจะคลอด สามิของนางก็เสียชีวิตปล่อยให้นางต้องเลี้ยงดูลูกน้อยแต่เพียงผู้เดียว ขณะที่ความทรมาณของนางแก้วพองศรีในเรื่อง “ท้าวเต่า” เกิดจากที่นางได้รับความเจ็บปวดจากการถูกเต่าชนท้อง ตลอดจนความกังวลที่นางตั้งครุฑทั้ง ๆ ที่ยังไม่มีสามิ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงกล่าวไว้ว่าชีวิตมนุษย์เต็มไปด้วยความทุกข์ ทั้งการเกิด แก่ เจ็บ ตาย ความอาลัยอาวรณ์ ความลำบากยากเข็ญ การต้องพลัดพรากจากสิ่งที่รักยังความโทมสนัสให้ฉันใด การต้องประจวบกับสิ่งที่ไม่รักก็ทำให้เป็นทุกข์ได้ฉันนั้น (Sathira Koses - Nagapradipa, 2009: 163) อย่างไรก็ตามการที่มนุษย์ได้ลี้มรสอันขมขื่นของความทุกข์จะเป็นแรงผลักดันให้พวกเขาหันเหมาเสาะแสวงหาบรรดาแห่งการพ้นทุกข์ “เมื่อคุณเกิดมาแล้ว ก็ย่อมมีการเกิด แก่ เจ็บ ตาย

กำเนิดพรหมจารี : กรณีศึกษานิทานเวียดนาม
เรื่อง “เสาะเสื่อ” และนิทานไทยเรื่อง “ท้าวเต่า”

อันไม่อาจหลีกเลี่ยงได้เป็นธรรมดา และก็ทำให้เราเข้าใจว่า การไม่อาจหลีกเลี่ยงได้นี้เองที่เปิดโอกาสให้เราสามารถค้นพบจิตแห่งการหลุดพ้น” (Mick Brown, 2009: 137) นี้ก็เปรียบได้กับเรื่องที่มีการถูกหยาบเกียรติทำให้เราต้องลุกขึ้นสู้ และการด้อยความรู้บับบังคับให้เราต้องอ่านหนังสือ กล่าวโดยสังเขป ความทุกข์เสมอกับสิ่งประเล้าประโลมทุกข์เป็นแรงบันดาลใจให้มนุษย์ดำเนินสู่บรรดาแห่งการพ้นทุกข์ โดยมีการเกิดใหม่ทางจิตวิญญาณเป็นปฐมขึ้น

อีกประเด็นที่น่าสนใจ คือ พลาตอแห่งความรัก Plato กล่าวไว้ใน “ซิมโพเซียม” ว่า ความรักสามารถก่อให้เกิดบางสิ่งบางอย่างทำให้คู่รักรู้สึกอับอายต่อพฤติกรรมที่เสื่อมเสีย และมีความภาคภูมิใจในการกระทำที่ดีงาม ความรู้สึกทั้งสองประการนี้อาจไม่ปรากฏ หรืออาจเกิดขึ้นได้จริง แต่ทว่ามีพลังแรงน้อยกว่าหากอาศัยสายใยทางครอบครัว หรือตำแหน่งหน้าที่การงานในสังคมแทนที่จะเป็นความสัมพันธ์ระหว่างคู่รัก เทพเจ้าแห่งความรักยังมีพลาตอในการชักจูงให้คนอื่นมีคุณสมบัติอันเดียวกับพระองค์ ถ้าแม้ว่าเทพเจ้าแห่งความรักอุบัติขึ้น ณ ที่แห่งใด พระองค์จะทรงปรับเปลี่ยนความร้ายกาจน่ารังเกียจในเบื้องต้นให้กลายเป็นความห่วงใยและความรักใคร่เอาใจใส่ในเวลาต่อมา เพราะไม่มีสิ่งที่ยเรียกว่า ความรัก ท่ามกลางความน่ารังเกียจ หรือผลลัคน์ (Plato, 2012: 15 - 55)

สำหรับนิทานเวียดนามเรื่อง “เสาะเสื่อ” และนิทานไทยเรื่อง “ท้าวเต่า” พลาตอแห่งความรักมีขึ้นกับสองกรณี กรณีแรก เป็นความรักความผูกพันระหว่างมารดา กับบุตร ในเรื่อง “เสาะเสื่อ” นั่นคือ สายใยผูกพันทำให้ผู้มารดาตัดสินใจไม่ทิ้งก้อนเนื้อแดงเล็กที่เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของนาง อนึ่ง ด้วยความรักและความสงสารลูกนางจึงไปเจรจาขอธิดาคณเล็กของเศรษฐีมาเป็นลูกสะใภ้ ส่วนในเรื่อง “ท้าวเต่า” ความผูกพันระหว่างนางแก้วพองศรีกับท้าวเต่าดูเหมือนจะมีขึ้นภายหลังจากที่นางได้เลี้ยงดูบุตรช่วงระยะหนึ่งไปแล้ว กระนั้น ความรักที่นางมีต่อท้าวเต่าแสดงออกอย่างชัดเจนที่สุดจากเหตุการณ์เจรจาขอพระธิดาในพญามันตุราช สำหรับกรณีที่สอง เป็นความรักระหว่างสามีกับภรรยา ธิดาคณเล็กในเรื่อง “เสาะเสื่อ” กับพระธิดาพระองค์ที่เจ็ดในเรื่อง “ท้าวเต่า” ต่างรักและซื่อสัตย์ต่อคู่ครอง ไม่ว่าจะต้องประสบอุปสรรค หรือการทดสอบ

ทดลองสาหัสเพียงใดก็ไม่เคยหวั่นไหว ความรักความจริงใจของนางทั้งสองเป็นประหนึ่งยาวิเศษทำให้สิ่งที่น่ารังเกียจ เช่น ก้อนเนื้อแดงเถือก หรือเต่าที่เป็นสัตว์ต่ำต้อย กลายมาเป็นสิ่งสวยงาม ซึ่งก็คือ สุภาพบุรุษผู้สง่าผ่าเผย

ณ ตรงนี้ เห็นควรนำเอานิทานเรื่อง “ชนนกสามเส้น” มาเติมเสริมประเด็นพลาณภาพแห่งความรักเพื่อให้เกิดความเข้าใจลึกซึ้งยิ่งขึ้น เรื่อง “ชนนกสามเส้น” กล่าวถึงพระเจ้าแผ่นดินมีโอรสสามพระองค์ สองพระองค์แรกฉลาดปราดเปรื่อง ส่วนพระองค์ที่สามเป็นผู้ด่าเร้นน้อย และเรียบง่ายจนถูกขนานนามว่า โง่ พระเจ้าแผ่นดินต้องการทราบว่ามีใครในโอรสทั้งสามสมควรได้รับราชสมบัติ ทรงสั่งให้ราชบุตรออกเดินทางไปตามหาพรมที่งดงามที่สุดมาถวาย พระองค์พาโอรสทั้งสามออกนอกปราสาท จากนั้นก็พาชนนกสามเส้นไปในอากาศ และตรัสสั่งให้โอรสทั้งสามไปตามชนนก ชนนกเส้นที่หนึ่งปลิวไปทางทิศตะวันออก อีกเส้นปลิวไปทางทิศตะวันตก ส่วนเส้นที่สามตรงไปข้างหน้า แต่ก็อยู่ในโลกนิกการที่โอรสโง่เลือกปักหลักอยู่กับชนนกที่ตกลงมาทำให้พระเชษฐาทั้งสองหัวเราะเยาะยกใหญ่ หลุ่ยของโอรสโง่เป็นทุกข์ แต่แล้วพระองค์ก็สังเกตเห็นว่า ช้าง ๆ ชนนกมีประตูที่ปิดอยู่เมื่อถึงประตูนั้นขึ้น ปรากฏว่า มีบันไดนำทางลงไปยังเบื้องล่าง โอรสโง่ดำเนินลงไปและพบคางคกตัวใหญ่ตัวหนึ่งล้อมรอบด้วยบรรดาคางคกตัวน้อย คางคกตัวใหญ่ถามความประสงค์ของอาคันตุกะ ครั้นทราบแล้ว ก็มอบพรมที่สวยงามที่สุดให้เป็นของขวัญ พระเจ้าแผ่นดินทรงพอพระทัยพรมผืนนั้นมาก ทรงประกาศว่า จะยกราชสมบัติให้กับโอรสโง่ แต่พระเชษฐาทั้งสองไม่ยอม ทรงขอให้พระบิดาจัดการทดสอบอีก พระเจ้าแผ่นดินสั่งให้ราชบุตรไปหาแหวนที่สวยงามที่สุดมาถวาย ปรากฏว่า โอรสโง่ได้รับมอบแหวนที่สวยงามที่สุดจากคางคกและเป็นผู้ชนะ พระเชษฐายังไม่ยอมแพ้ ร้องขอให้มีการทดสอบเป็นครั้งที่สาม พระเจ้าแผ่นดินตรัสให้นำสตรีที่สวยงามที่สุดมาถวาย คราวนี้ โอรสโง่ก็ดำเนินลงไปใ้อาณาจักรของคางคกดุจดั่งครั้งก่อน ๆ คางคกมอบหัวผักกาดซึ่งคว้านกลวงและมีหนูหกตัวกำกับให้ เมื่อโอรสโง่เลือกคางคกตัวเล็กหนึ่งตัวใส่ในหัวผักกาดตามคำแนะนำ คางคกตัวนั้นก็ปลิ้นกลายเป็นสตรีสวยงามสดดงาม ขณะที่หัวผักกาดกลายเป็นรถและหนูกลายเป็นม้า โอรสโง่โอบกอดหญิงงามและนำทั้งหมดมาถวายพระเจ้าแผ่นดิน ส่วนพระเชษฐานำพาหญิงชาวบ้านที่พบมาถวาย พระเจ้าแผ่นดินทรงประกาศว่า จะยกราชสมบัติให้กับโอรสโง่ ทว่าพระเชษฐายังไม่ยินยอม ทรงขอให้มีการทดสอบเพิ่มอีกครั้งหนึ่ง โดยเสนอให้สตรี

กำเนิดพรหมจารี : กรณีศึกษานิทานเวียดนาม
เรื่อง “เสาะเสื่อ” และนิทานไทยเรื่อง “ท้าวเต่า”

ทั้งสามนางกระโดดผ่านวงแหวนขนาดใหญ่ที่อยู่ในห้องพระโรง หญิงชาวบ้านไม่ชำนาญ การกระโดดจึงหกล้มกระดุกหัก ขณะที่หญิงงามที่มาพร้อมกับโอรสโง่รู้วิธีกระโดดตามวิถีของคางคกจึงผ่านการทดสอบมาด้วยดี ผลสุดท้าย คือ โอรสโง่ได้รับราชสมบัติ และทรงปกครองบ้านเมืองด้วยปัญญาอันฉลาดสุขุมยิ่งนัก ประเด็นน่าสนใจและเกี่ยวข้องโดยตรงกับพลานุภาพแห่งความรัก คือ ความรักที่โอรสโง่มีต่อคางคก ความรักของพระองค์ทำให้นางเปลี่ยนโฉมจากคางคกที่น่าเกลียดน่าชังกลายเป็นสตรีที่มีรูปลักษณ์งดงาม (Kingkaew Attagara, 2015: 56)

เมื่อนำข้อความข้างต้นมาเทียบกับรายละเอียดในนิทานเวียดนามเรื่อง “เสาะเสื่อ” กับนิทานไทยเรื่อง “ท้าวเต่า” เราจะประจักษ์นัยยะที่สอดคล้องกัน คือ ความรักเป็นสิ่งสวยงามและทรงพลานุภาพ เหตุนี้เองที่ Plato (2012: 50 - 52) กล่าวว่า ที่ใดมีความน่ารังเกียจและผลักดัน ที่นั่นย่อมไม่มีความรัก

ดูเหมือนว่า เสียงดนตรีมีความหมายพิเศษในนิทานของสองชนชาติ ในนิทานประเทศเวียดนาม ธิดาคณเล็กได้ยินเสียงขลุ่ยแสนไพเราะของเสาะเสื่อ เธอจึงรู้ว่า เขาไม่ใช่มนุษย์ธรรมดา และยินยอมสมรสกับเขา ส่วนในนิทานประเทศไทย ความสามารถในการเป่าขลุ่ยของท้าวเต่าก็เป็นที่ประจักษ์เมื่อผู้คนจำนวนมากพากันมายังทำน้าเพื่อฟังเสียงดนตรีของเขาเป็นประจำทุกวัน โสคราตัสให้ความเห็นว่า มนุษย์มีธรรมชาติเป็นทวิลักษณ์ ประกอบด้วยกายที่เป็นมตวิสัย หยาบกระด้างและไม่คงที่ กับจิตที่เป็นอมตวิสัย เป็นทิพย์และดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ มนุษย์ทุกคนสามารถเป็นผู้นำในอุดมคติได้เนื่องจากมีพื้นฐานเหมือนกัน เมื่อยามแรกเกิด พวกเขาทุกคนก็ไม่ต่างอะไรจากหมาป่าที่ดิบเถื่อน คึกคะนองและหยาบกระด้าง เพราะจิตยังไม่ผ่านกระบวนการฝึกฝนและพัฒนา ดังนั้นวิชาที่มนุษย์ในวัยเยาว์สมควรได้เรียนรู้ คือ กายบริหารกับดนตรีศิลป์ กายบริหารในที่นี้ หมายถึง การออกกำลังกาย อันจะช่วยบั่นทอนความดิบเถื่อน และหยาบกระด้างให้กลายเป็นความกล้าหาญ ขณะที่เสียงดนตรีที่หลังไหลและสอดประสานเข้าไปในทุกอณูของร่างกายจะช่วยส่งเสริมปัญญา ทำให้คน ๆ หนึ่งกลายเป็นสุภาพบุรุษโดยสมบูรณ์ (Plato, 2014: 141 - 142) ผู้เขียนจึงไม่แปลกใจที่พระเอกในนิทานทั้งสองเรื่องต่างก็ขานขานาญดนตรีเป็นพิเศษ นับเป็นอันสมเหตุสมผลทีเดียวที่ดนตรีศิลป์จะเข้ามามีส่วนร่วมในการยกระดับจิตใจของเสาะเสื่อและท้าวเต่าให้สูงส่งกว่ามนุษย์ธรรมดา

กล่าวได้ว่า อนุภาคกำเนิดพรหมจรรย์ได้ปรากฏสอดคล้องกันทั้งในนิทานเวียดนามและนิทานไทย ตัวละครเอกเป็นบุรุษอัปลักษณ์และถือปฏิสนธิโดยที่ผู้มารดาปราศจากการมีเพศสัมพันธ์ ความโดดเด่นเหนือชั้นของเสาะเสื่อและท้าวเต่าอยู่ตรงที่พวกเขาครอบครองความสามารถพิเศษเกินกว่าที่มนุษย์ธรรมดาจะเอื้อมไปถึง สำหรับเสาะเสื่อ นั่นคือความสามารถในการเป่าขลุ่ย การเสกสรรชิ้นหมากที่ก่อปรทั้งทองคำ ผ้าไหม หมู และสุรา เป็นจำนวนมากภายในค้ำคืนเดียว และความฉลาดปราดเปรื่องของเขาจนได้ครองตำแหน่งจواهرณีของท้าวเต่าก็เช่นเดียวกัน ท้าวเต่าไม่เพียงขานิชานาญการเป่าขลุ่ยทำให้ผู้คนมากหน้าหลายตาติดอกติดใจต้องพากันไปฟังเป็นประจำทุกวัน ทว่ายังมีความสามารถในการร้ายคาถาเพื่อเรียกสรรพสัตว์มาทำอะไรทำสวน นิทานทั้งสองเรื่องยังมาบรรจบกันที่ตัวละครเอกถอดรูปอัปลักษณ์ออกและกลายเป็นบุรุษสง่างาม การตีความอนุภาคกำเนิดพรหมจรรย์ว่า เป็นการเกิดใหม่ทางจิตวิญญาณ หรือการเกิดใหม่ครั้งที่สอง และเป็นการยกระดับจิตใจของปัจเจกบุคคลให้สูงส่งกว่าเดิม ยังให้เรามั่นใจได้ว่า สัญลักษณ์ที่ตัวละครเอกถอดรูปทรงอัปลักษณ์ออกและกลายเป็นบุรุษสง่างามนั้น สื่อความเป็นนัยถึงเรื่องทั้งที่ทั้งสองได้สลัดส่วนที่เป็นสัตว์ในตัวทิ้งเสีย เพื่อก้าวเข้าไปสู่มรรคาแห่งการดำรงชีวิตที่มาพร้อมกับความสำเร็จและความพิสมัยไฉไล

บทส่งท้าย

ใน “ทฤษฎีคติชนและวิธีการศึกษา” Sowluck Anantasant (2000: 117, 248) กล่าวถึงพิธีผ่านภาวะที่คล้อยไปตามวัฏจักรชีวิตมนุษย์ อันประกอบทั้งพิธีเกี่ยวกับการเกิด การแต่งงาน และการตาย นอกจากนั้น ยังพูดถึงพิธีแรกรับที่ยังคงหลงเหลืออยู่ในหลายกลุ่มชาติพันธุ์ ลักษณะเด่นของพิธีแรกรับสำหรับเด็กชาย คือ การโยกย้ายเด็กชายออกมาจากสังคมของผู้หญิง (มารดา) ด้วยการเข้าไปอยู่ตามลำพังในเขตพื้นที่ที่กำหนดไว้แล้วในช่วงระยะหนึ่ง จากนั้น พวกเขาจะกลับสู่ชุมชนเดิมในฐานะบุรุษที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว ทั้งทัศนคติและมรรคาการดำรงชีพของพวกเขาจะห่างไกลอย่างลิบลับกับวิถีเดิมที่ขึ้นอยู่กับมารดาเป็นหลัก ถ้าหากเรานำประเด็นดังกล่าวมาศึกษาในบริบทของทางตะวันออกทั้งประเทศอินเดีย อิเบต และไทย จะเห็นได้ว่า หนึ่งในประเพณีอันงดงามที่สื่อไปถึงการยกระดับจิตใจของบุรุษให้สูงส่งกว่าเดิม คือ การบวช ในนวนิยายชุด “หลายชีวิต”

กำเนิดพรหมจารี : กรณีศึกษา尼ทานเวียดนาม
เรื่อง “เสาะเสื่อ” และนิทานไทยเรื่อง “ท้าวเต่า”

ตอน “หลวงพ่อบุญ” การครองชีพอยู่ในสมณเพศเปิดโอกาสให้พระเสมปรับเปลี่ยนทัศนคติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทำให้เข้าใจเหตุผลของการบวชมากขึ้น ว่าเป็นการชำระล้างจิตใจให้สดใสบริสุทธิ์ เมื่ออุบาสกบางคนเห็นพระเสมเพิ่งบวชใหม่ ๆ ก็ถามเข้าเล่นว่า “ท่านบวชแล้วเป็นอย่างไรบ้าง ดีกว่าเป็นคฤหัสถ์ไหม” พระเสมตอบพวกเขาไปอย่างไม่ลังเลว่า “ใจฉันก็ว่าดีกว่ามาก เพราะฉันเพิ่งเคยได้อาบน้ำเมื่อบวชแล้วนี่เอง” พร้อมกันนั้นก็ได้อธิบายความหมายของ “การอาบน้ำ” ว่า “อาบน้ำเวลาเป็นฆราวาสนั้นอาบแต่ภายนอก ชำระของเปรอะเปื้อนเล็ก ๆ น้อย ๆ บวชแล้วฉันจึงได้รู้ว่า มีวิธีอาบน้ำให้หมดจดได้จริง ๆ” (Kukrit Pramroj, 2010: 43)

หนึ่งในลักษณะร่วมในการประกอบพิธีการบวชทั้งของศาสนาพราหมณ์และพระพุทธศาสนา คือ การตั้งฉายาใหม่ให้กับผู้บวช ปรมหังสา โยคานันทะเล่าว่า เมื่อเขาบวชเข้าสำนักสวามีของคุรุศรียุกเตศวร ท่านอาจารย์ได้อนุญาตให้เขาเลือกชื่อนามใหม่ด้วยตัวเอง เป็นที่มาของฉายา โยคานันทะ อันมีความหมายถึง “ปีติ (อาณันทะ) จากการร่วมเป็นหนึ่งเดียวกับพระเป็นเจ้า (โยคะ)” คุรุศรียุกเตศวรแสดงความยินดีกับสมาชิกคนใหม่ด้วยการสรุปทิ้งท้ายว่า “ได้ เลิกใช้ชื่อมุกุณฑะ ลาล โฆษ ที่ได้จากครอบครัวเสีย นับจากนี้ไปเธอ คือ โยคานันทะแห่งสำนักสวามีสายคีรี” (Paramahansa Yogananda, 2011: 288 - 289)

ปรากฏการณ์ลักษณะนี้ก็เป็นที่ยึดเหนี่ยวสำหรับศาสนิกชนในพระพุทธศาสนา สายทิเบต พระพุทธศาสนาในทิเบตแบ่งออกเป็นสี่นิกายใหญ่ คือ นิกายฌุงมา หรือ “สายเก่า” นิกายกาคิว นิกายสาเกีย และนิกายเกลุกซึ่งเกิดขึ้นมาภายหลัง ตำแหน่งประมุขในนิกายกาคิว เรียกว่า องค์กรรมาปะ สวากของนิกายนี้เชื่อในเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด ทั้งยังมีคติที่ว่า จิตวิญญาณขององค์กรรมาปะจะเวียนมาเกิดใหม่เนื่อง ๆ ในรูปลักษณ์ต่าง ๆ เพื่อที่จะดำรงตำแหน่งองค์ประมุขเรื่อยไปตามกาลเวลา โดยส่วนใหญ่แล้ว ก่อนที่องค์กรรมาปะจะสังขาร จะทรงมอบศาสนพยากรณ์ไว้กับสานุศิษย์ใกล้ชิด หรือผู้อยู่ในตำแหน่งที่จะทำหน้าที่สืบทอดสายธรรมต่อไป “คำสั่งเสียครั้งสุดท้าย” นี้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับการกลับชาติมาเกิดในอนาคตของพระองค์ รวมไปถึงชื่อของบิดามารดา สถานที่ และเวลาในการปฏิสนธิ หลังจากนั้น กระบวนการค้นหากรรมาปะพระองค์ต่อไปจะเริ่มขึ้น บางครั้งอาจต้องใช้เวลานานหลายปี เพราะศาสนพยากรณ์บางฉบับให้ข้อมูลในเชิงสัญลักษณ์อุปมาอุปไมยมากกว่าที่จะเป็นข้อมูลตรงตามตัวอักษร

ครั้งองค์กรรมมาปะที่สิบหกแห่งนิกายกาคิวมรณภาพ สาธุศิษย์ใกล้ชิดของพระองค์ก็เริ่มค้นหาล่องครกรรมาปะที่สิบเจ็ดตามศาสนพยากรณ์ที่ได้รับมอบ เมื่อพวกเขาพบเด็กชายที่เป็นองค์กรรมาปะที่สิบหกกลับชาติมาเกิดแล้ว ก็ได้ประกอบศาสนพิธีต่าง ๆ เป็นการประกาศประมุขพระองค์ใหม่อย่างเป็นทางการ ตลอดจนถวายสมณฉายาใหม่แก่พระองค์ตามขนบประเพณีที่สืบสานกันมาแต่อนันตกาล (Mick Brown, 2009: 286)

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า แนวคิดเกี่ยวกับการเกิดใหม่ทางจิตวิญญาณสำแดงออกในรูปลักษณะที่หลากหลาย ทั้งจากการถือกำเนิดที่ปราศจากการมีเพศสัมพันธ์ การถอดรูปทรงอัปลักษณ์เพื่อถือโฉมใหม่ที่พิสมัยกว่าเดิม ตลอดจนการตั้งฉายาใหม่ให้กับผู้ก้าวเข้ามาสู่เส้นทางแห่งความหลุดพ้น ดักรณีของปรมห่งสา โยคานันทะ และองค์กรรมาปะที่สิบเจ็ดแห่งนิกายกาคิวของธิเบต สำหรับการตั้งฉายาใหม่ที่กล่าวมายังมาพร้อมกับบทบาทหน้าที่ใหม่ที่เจ้าตัวจะต้องรับผิดชอบ เช่น ในกรณีของปรมห่งสา โยคานันทะ และองค์กรรมาปะที่สิบเจ็ดของธิเบต นั่นคือ การดำเนินอยู่ในมรรคาแห่งการหลุดพ้นกับทั้งชักนำสาธุชนทั้งหลายให้เข้าสู่ครรลองครองธรรมเพื่อความสงบศานติของมนุษยโลก กำเนิดพรหมจารีมิได้อยู่สูงเกินเอื้อมทั้งยังมีโอกาสบังเกิดขึ้นกับปุถุชนที่อาศัยอยู่ทั่วทุกมุมโลก ถ้าแม้ว่า ปัจเจกบุคคลสามารถถอดรูปทรงอันอัปลักษณ์ฉันทเดียวกับ “เสาะเสื่อ” ในนิทานเวียดนามและ “ท้าวเต่า” ของไทย โลกใบนี้ย่อมเต็มไปด้วยความพิสมัยที่สรรพรูปนามได้บรรลุสภาวะแห่งความยอดประเสริฐอย่างพร้อมเพรียงกัน

References

- Ánh, N. (2014). *100 Vietnamese folktales*. Hanoi: Culture and Information Publishing House.
- Brown, M. (2009). *The dance of 17 lives: The incredible true story of Tibet's 17th Karmapa*. Translated by Bunlaya. Bangkok: Parbpim Printing.
- Bumrung Baramee. (1999). "Thao Tao". In *The Northern Thai Culture Encyclopedia*, No. 6, pp. 2781 - 2785. Bangkok: Siam Press Management. (In Thai)
- Cambell, J. and Moyers, B. (2008). *The Power of Myth* (2nd ed.). Translated by Baranee Boonsong. Nonthaburi: Amarin Printing and Publishing.

กำเนิดพรหมจารี : กรณีศึกษานิทานเวียดนาม
เรื่อง “เสาะเสื่อ” และนิทานไทยเรื่อง “ท้าวเต่า”

- Ch'êng-ên, W. (1970). *Monkey: Folk Novel of China*. Translated by Waley, A. New York: Grove Press.
- Chi, N.D. (2000). *Vietnamese folktales*. Hanoi: Educational Publishing House.
- Hang, T.T. (2015). *A Comparative Study of the Belief “Reincarnation” in Vietnamese folktale “Tam Cam” and Thai folktale “Nang Uththra”*. Proceedings Srinakharinwirot Research 2. Bangkok: Srinakharinwirot University. pp.105 - 116.
- Kingkaew Attagara. (2015). *Some articles used in teaching folklore*. Phitsanulok: Naresuan University. (InThai)
- Kukrit Pramroj, M.R.W. (2010). *Lai Jivit* (12th ed). Bangkok: Dokya. (In Thai)
- Plato. (2010). *Symposium*. Translated by Kingkaew Attagara. Nonthaburi: Amarin Printing and Publishing.
- _____. (2012). *Republic* (2nd ed.). Translated by Waethus Bodharamix. Bangkok: Tubnangseu.
- Swami Praphananda and Manchester, F. (2010). *Upanishads*. Translated by Kingkaew Attagara. Nonthaburi: Amarin Printing and Publishing.
- Sathira Koses - Nagapradipa. (2009). *The Pilgrim Kamanita* (8thed.). Bangkok: Siam Printing. (In Thai)
- Sowaluck Anantasant. (2000). *A Comparative Study of Tale Type 510: Cinderella in the Western and the Eastern Societies*. Bangkok: Ramkhamhaeng University. (In Thai)
- Swami Praphananda. (2001). *The Book of The Secrets 1*. Translated by Pichat Wonwith. Bangkok: Komol Publishing. (In Thai)
- Saksi Yaemnatda. (2004). *Indian Tales*. Bangkok: Parbpim. (In Thai)

The Royal Institute of Thailand. (2013). *Thai Dictionary by the Royal Institute 2013* (2nd ed.). Bangkok: Nanmee books Publications.
(In Thai)

Yogananda, P. (2011). *Autobiography of a Yogi*. Nonthaburi: Amarin Printing and Publishing.